

Παραμύθι αγαπημένο - Άρη Χαραλαμπάκη

Παραμύθι, παραμύθι
μεγαλώνεις τα παιδιά
και γεμίζεις κάθε σπίτι
πρίγκιπες και ξωτικά.

Παραμύθι πώς προσμένω
κάθε βράδυ για να 'ρθεις
στο κρεβάτι κουρνιασμένος
έχεις τόσα να μου πεις.

Για παλάτια και για κλέφτες
για πριγκίπισσες καλές
μάγισσες χαζούς και ψεύτες
γι' αστραπές και για βροντές.

Η καρδιά μου λαχταράει
να μου κάνεις συντροφιά
σαν ο ύπνος ξεπροβάλλει
να με πάρει αγκαλιά.

Ήλιε μου θαλασσινέ - Πολυξένης Γιάχου

Στου παραμυθιού τα χρόνια, μια φορά κι έναν καιρό
ήλιος λένε εγεννήθη στου πελάγου τον αφρό.
Τον ανάθρεψε το κύμα και η θάλασσα αρμυρή
μέρα νύχτα τον δροσίζει κι άσπρα ρούχα τού φορεί.
Κάθε άνοιξη βουτάει σε απάτητους βυθούς
και στολίζει τα μαλλιά του με της θάλασσας ανθούς.

Φεγγαρόψαρα, γοργόνες και δελφίνια και ροφούς
ο θαλασσινός ο ήλιος έχει φίλους κι αδερφούς.
Όλη μέρα σεργιανίζουν στης αβύσσου τα βουνά,
στου βυθού τις πολιτείες και σε μέρη μακρινά.
Κι όταν πέφτει το βραδάκι τα μικρά τους προσκαλεί
να τους πει μια καληνύχτα, να τους δώσει ένα φιλί.

Μου το είπε μια γοργόνα με ολόξανθα μαλλιά
ήλιος φωτεινός προβάλλει απ' την άβυσσο βαθιά.
Αστερίες και χταπόδια, καλαμάρια και σαργοί
το σκοτάδι δε φοβούνται και προσμένουν την αυγή.
Κι αν ποτέ μου δεν τον είδα, μου ζεσταίνουν την καρδιά
δύο ήλιοι που φωτίζουν γη και θάλασσα βαθιά.

Χαρές και χάρες παιδικές... - Παναγιώτη Λουκαρέα

Μια αγκαλιά λουλούδια το χαμόγελό σου
και η ματιά σου πέλαγο βαθύ.
Δυο αγκαλιές ελπίδες το παράθυρό σου
και η ζωή σου άπιαστο πουλί.

Τρεις αγκαλιές τραγούδια το προσκέφαλό σου
και τ' όνειρό σου μια κρυφή σπηλιά.
Τέσσερις ευχές το δειλινό σου
και το κορμί σου της αγάπης η θωριά.

Πέντε αγκαλιές το σύννεφό σου
κι ο ουρανός σου άφαντος χρυσαετός.
Έξι αγκαλιές οι διαδρομές σου
και ο ντορός σου Αγιορείτικος ρυθμός.

Εφτά αγκαλιές οι προσευχές σου
και το κρασί σου του Θεού μεταλαβιές.
Οχτώ αγκαλιές οι προσμονές σου και η καρδιά σου
στα παιδικά κρυφές χαρές.

Εννιά αγκαλιές οι γειτονιές σου κ
αι η ψυχή σου
στα πουλιά ζεστή φωλιά.
Δέκα αγκαλιές οι εποχές σου
και οι σοδειές σου μάνα για τα ορφανά.

Έντεκα αγκαλιές οι θάλασσές σου
και τα καράβια σου σε ήσυχα νερά.
Δώδεκα αγκαλιές οι άγκυρές σου
και τα λιμάνια σου για γέρικα σκαριά.

Η φίλη μου η Μαρία - Ζαχαρούλας Γαϊτανάκη
Στο σχολειό μου όταν πηγαίνω
τη Μαρία συναντώ,
είναι η πιο καλή μου φίλη
και πολύ την αγαπώ.

Μες στην τάξη, το θρανίο
μοιραζόμαστε οι δυο μας
και στο διάλειμμα όλο κέφι
τρώμε από το κολατσιό μας.

Όταν το σχολειό τελειώσει
και στο σπίτι μου γυρίσω,
τα μαθήματά μου κάνω
και θα της τηλεφωνήσω,

να βρεθούμε στην αυλή μας
και να παίξουμε λιγάκι
με μια μπάλα, το πατίνι,
το κρυφτούλι ή σχοινάκι...

Του παππού η πολυθρόνα - Ελένης Μουζάκη-Μπουρίτσα

Του παππού η πολυθρόνα,
του σπιτιού μας η κορώνα,
πάντα στη γωνιά.
Με αγάπη πλημμυρίζει
κι όλο ζεστασιά ανθίζει,
μες στην παγωνιά!

Του παππού την πολυθρόνα,
τη φυλάμε σαν εικόνα,
μέσα στην καρδιά.
Μες στη σιγαλιά κλεισμένη,
είναι αγκαλιά, ανοιγμένη
για όλα τα παιδιά!

Του παππού η πολυθρόνα,
ιστορίες και αγώνα,
μα... και παραμύθια.
Έχει μέσα της κρυμμένα,
χαρωπά και πικραμένα,
μιας ζωής... αλήθεια!

Του παππού η πολυθρόνα,
στης καρδιάς μου τον ανθώνα
μύρα αναβλύζει!
Και γλυκά μέσα της κλείνει,
της ματιάς του τη γαλήνη...
Και, χαρά σκορπίζει!

Το όνειρο του χειμώνα - Χαράλαμπου Μελιτά

Το ριζικό του μάλωνε μια νύχτα ο χειμώνας·
τι σου 'φταιξα και μ' έντυσες βοριάδες και βροχές;
Σταλαγματιά η μέρα μου, η νύχτα μου αιώνας
του ήλιου τις ολόθερμες δεν χόρτασα τροχιές.

Μόνο τον άνεμο γρικώ που φέρνει καταιγίδα
ποτέ δεν άκουσα πουλιών τραγούδια στα κλαδιά
καράβια ν' αρμενίζουνε αμέριμνα δεν είδα
μήτε στην άμμο ξένοιαστα να παίζουνε παιδιά.

Στέναξε κι έγειρε στο παγερό κονάκι
να ξαποστάσει η ψυχή στου ύπνου τη φωλιά·
μα να, που ξάφνου έγινε κι αυτός καλοκαιράκι
γέμισ' η κάμαρα φωνές, λουλούδια και πουλιά.

Για λίγο παρασύρθηκε στα θερινά του κάλλη
μα γρήγορα μετάνιωσε γι' αυτή την αλλαγή.
Ποιος θα 'φερνε Πρωτοχρονιά, γιορτές και καρναβάλι;
Των Χριστουγέννων την πνοή, ποιος θα 'στελνε στη γη;

Αλαφιασμένος έτρεξε στου χρόνου το μπαλκόνι
μα όλα ήταν όνειρο – παντού κακοκαιριά –
στο κρύο χαμογέλασε, αγκάλιασε το χιόνι
κι ένα τραγούδι έπιασε μαζί με το βοριά.

Επιθυμίες... - Αγαπούλας Ευθυμιοπούλου

Ποθώ να νιώσω των σταγόνων το ρυθμό
σαν πέφτουν πάνω στο στρωμένο χιόνι
και του βοριά τον παγωμένο βρυχηθμό
που βράχια με αλάτι ασημώνει.

Ποθώ σ' ομίχλη φθινοπώρου να χωθώ,
αγγέλων να ακούσω μελωδία
και στ' όνειρό μου καρτερώ σαν κοιμηθώ,
να μπω στων αηδονιών τη χορωδία.

Ποθώ να νιώσω γύρω μου την αγκαλιά
εκείνων που μιλούν με τη σιωπή τους
των τριζονιών ξανά ν' ακούσω τη λαλιά
να περπατήσω στη νυχτιά μαζί τους.

Απ' τα λουλούδια να ρουφήξω το χυμό
να δω την πλάση σαν θα 'ρθει το δείλι
μα να περάσω πιο πολύ επιθυμώ
του τόξου του ουράνιου την πύλη.

Ο παππούς και η γιαγιά - Αγγελικής Μουστή

Στον παππού και τη γιαγιά μου
δίνω συναισθήματα ακριβά,
μα εκείνοι μου χάρισαν
τον μπαμπά και τη μαμά.

Μ' αγαπάνε, με προσέχουν,
μου μαθαίνουνε πολλά,
παραμύθια μου διαβάζουν
στη ζεστή τους αγκαλιά.

Με τα μάτια με χαϊδεύουν
και μου δίνουνε χαρά,
μ' όμορφες εικόνες ντύνουν
το μυαλό και την καρδιά.

Εύχομαι να τους χαρίζει
ο Θεός πάντα υγεία,
να με βλέπουν να ανθίζω
και να νιώθουν ευτυχία.

Μα όταν κι άλλο μεγαλώσουν
και δεν έχουνε κανένα
σαν μωρά θα τους φροντίζω,
όπως φρόντιζαν κι εμένα!...